

Hur det gick för pensionsvägraren på KTH

Jag skulle ju fylla 67 vid årsskiftet 2009 och hade ansökt om att få behålla min lektorstjänst, något som enligt lagar och avtal ska vara möjligt men som enligt KTH-handboken inte tillåts. Något svar från rektorn kom inte, bara ett kort muntligt besked från personalchefen att jag skulle pensioneras och återanställas på sextiosjuårsdagen. I början av december 2008 fick jag ett papper från min dekan att jag skulle återanställas till och med sista juni 2009.

Med liv och lust fortsatte jag alltså det lektorsliv som jag älskar, med undervisning, examensarbetare och mycket annat kul. Men vid nyår kom kалlduschen – jag fick ingen decemberlön! **Sök personal** på KTHs webbsida meddelade att ingen med mitt namn var anställd här, telefonväxeln var lika oförstående och jag började så smått själv tvivla på min existens. Men efter påstötningar kom jag så småningom tillbaka in i personaldatabasen och i januari fick jag dubbel lön.

En liten delegation av teknologer kom upp i februari för att klaga över att jag slutat som lärare. Jag förnekade förstås det men dom stod på sej. Och faktiskt – jag hade försvunnit ur personalregistret igen! Den här gången kom jag in igen i tid för löneutbetalningen, men det kändes ändå att jag satt väldigt löst.

Någon gång i april insåg studierektorn att jag var outhärlig även nästa läsår. Tre lärare hade nämligen samtidigt fått stipendier för att vara i USA hela hösten. Jag blev alltså inbokad på fyra stora kurser under höstterminen och det blev jag glad för. Skulle jag skriva någon ny ansökan om förlängning, frågade jag vår personalansvariga, och i så fall till vilken mottagare. Ligg lågt så ska jag undersöka det, sa hon. Men första juni gav hon beskedet att jag inte skulle få ha tjänst utan i stället arbeta på timmar. Det vill jag inte, sa jag. Dels skulle jag inte få sätta betyg eller ha opponentuppdrag osv, dels verkar det orimligt att en heltidslektor inte ska ha en tjänst.

Jag skickade genast in en [ansökan](#) till rektorn. Precis som ett år tidigare förblev den obesvarad men vid midsommar meddelade min dekan att rektorn sagt absolut nej. Du ska väl ändå inte bita dej kvar tills vi måste bära ut dej, sa hon vänligt. Jag påpekade att det ju var institutionen som absolut ville att jag skulle undervisa. Det är inte så smart att sparka personal som man vill ha kvar. Nej, det har du rätt i, jag ska tala med personalchefen en gång till, sa dekanen oväntat. Och lite senare fick jag veta att det kanske skulle gå att fixa.

Den första juli sökte jag med stor spänning efter mej själv men jag hade för tredje gången plockats bort ur databasen. En vecka senare var jag inne igen och lönen fortsatte komma! I augusti avslöjade vår personalansvariga att det inte fanns något beslut om min anställning eftersom ingen ville skriva under, men så fick jag till min stora glädje ett dekanbeslut om förlängning året ut. Fram till sextioåttaårsdagen kommer jag alltså att vara en lycklig lektor.

Lycklig och arbetstyngd – troligen den enda lärare som är kursledare i fyra kurser samtidigt, alla dessutom labbtunga. Två av kurserna fortsätter på våren och studierektorn förutsätter att jag genomför dom. Och så har det blivit lärarkris när det gäller ytterligare en stor kurs i vår med en annan studierektor som inte ser någon annan lösning än att jag tar den. Men min anställning går ju ut vid nyår så jag har just lämnat in en ny [ansökan](#) om förlängning till rektor, utan förhoppningar om att få något svar men med visst hopp om att någon ska se till högskolans bästa.

Henrik Eriksson